

кото минутата, но напусто! Тогава се струва на човѣка, като че е цѣла година! . . .

Прѣзъ умѣтъ ми минаваха хиляди картини по прѣдетоящето ми пѣтуване! . . . Прѣди да ги видя, азъ бързахъ самъ да си ги рисувамъ... Прѣдставяхъ си гр. Самоковъ, разположенъ въ живописно мѣсто край политѣ на *Рила-планина*; рисувахъ си прѣлеститѣ на прочутата *Чамъ-курия*, пропѣтувахъ изъ дефилетата на *Рила-планина* и, като че уморенъ намирахъ почивка въ келиитѣ на св. *Рилска обителъ* . . .

Всички тѣзи картини не ми даваха ни за минутка да затвора очитѣ си и да заспа. Азъ жаднѣхъ за тѣхъ и отдавна желаяхъ да отида и се налюбувамъ на тѣзи хубави мѣста, които крие нашето отечество.

Бѣхъ вече на пѣтъ. Желѣзницата бързо ме носѣше напрѣдъ и напрѣдъ изъ *Тракийското поле*. Това поле ми бѣ познато и погледа ми бѣ отправенъ не къмъ него и тихата *Марица*, а се луташе изъ върховетѣ и склоноветѣ на *Родопитѣ*. Какви хубави мѣста, какви долини, котловини, дефилета трѣбва да криятъ тѣзи планини въ себе си! Какъ не може желѣзницата да напустне своитѣ релси и да трѣгне изъ тѣзи живописни мѣста, които привличатъ и омайватъ пѣтника! . . .

Тренѣтъ се спрѣ на гара *Костенецъ-Баня*. Отъ тукъ вече захваща моето пѣтуване за гр. Самоковъ. Намѣрихъ си кола, заедно съ единъ другаръ, и трѣгнахме. Шосето широко и хубаво. То лѣкатуши изъ една широка, плодородна долина. Прѣдъ мене се издигаха най-високитѣ върхове на *Родопитѣ*. Другаря ми съобщи, че